

Štiklama do vrha

KENDAS BUŠNEL

Prevela Ana Poznanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

1.

SEPTEMBAR JE UVEK VELIČANSTVEN NA MENHETNU, a tako je i ove godine. Temperatura – 23 stepena, vlažnost vazduha je mala, a nebo je prozračnoplave boje, neumrljano nijednim oblakom. Kad se vratite u grad nakon nemirnog leta, vreme je uvek podsetnik na spektakularne stvari koje se mogu desiti i na nešto veličanstveno što se može naći odmah iza ugla. Vazduh prosto bruji od uzbuđenja i, u samo jednom danu, Njujork se budi iz dremeža i pretvara u ludnicu. Tu je širom sveta poznata gužva u saobraćaju u Šestoj i Park aveniji, vazduh zuji od razgovora mobilnim telefonima i restorani su puni. Za ostatak zemlje, Dan rada označava kraj leta i početak školske godine. Ali u Njujorku, godina počinje nekoliko dana kasnije svetom tradicijom poznatom kao *Nedelja mode*.

Na Šestoj aveniji iza Narodne biblioteke, Brajant park je pretvoren u bajkovitu zemlju belih šatora u kojima će se održati na desetine modnih revija. Crne stepenice prekrivene tepihom, koje vode do Francuskih vrata, cele nedelje su prepune studenata i fanova, koji žive u nadi da će barem na tren videti svog omiljenog kreatora ili zvezdu šou-biznisa. Tu su japanski fotoreporter i (koji su, prema opštem slaganju, bili mnogo uljudniji od domaćih), paparaci, ljudi iz obezbeđenja koji nose haj-tek telefone u obliku diskretne slušalice sa malim mikrofonom i voki-tokije, PR devojke (koje, pored obavezne crne odeće, imaju i poslovno zabrinut izraz lica) i gosti puni kao brod koji urlaju u mobilne telefone tražeći da im se doveze auto.

Uvek je tu pet ili šest velikih revija na kojima jednostavno morate prisustvovati da biste očuvali svoje mesto na društvenoj lestvici (ili, da biste jednostavno podsetili ljude da postojite). Prva od ovih revija je bila revija Viktori Ford, koja se održava u sedam uveče, prvog četvrtka nedelje

mode. U petnaest do sedam, unutrašnjost šatora je bila pozornica haosa koji se drži pod kontrolom – šest ekipa sa kamerama, oko stotinak fotografa, gužva od poklonika mode, društveno istaknutih „in“ ličnosti, kupaca i manjih zvezda koje željno očekuju reviju, poput publike na premijeri filma. Jedna od tih osoba u trendu, koja je držala u rukama malog jazavičara, dobila je udarac u potiljak kamerom; nečija *džimi ču* cipela sa kaišićima je zgažena, a njen vlasnik zamalo pregažen kada je jedna PR devojka pojurila da dođe do nekoga koje je važniji. Oni koji su se nadali da će ugledati filmsku zvezdu su bili nasamareni, jer zvezde (kao i važniji političari, kao što je gradonačelnik) nikad ne ulaze na glavni ulaz, već ih obezbeđenje doprati do tajnog sporednog ulaza koji vodi do bekstejdža. A u ovom svetu, u kome život čini niz sve manjih i manjih krugova ekskluzivnosti (ili Danteovih krugova pakla, u zavisnosti od ugla posmatranja) bekstejdž pre početka revije je upravo mesto na kome želite biti.

U zadnjem uglu bekstejdža, skrivena iza vešalica sa odećom, stajala je Viktori Ford i pušila cigaretu trudeći se da to niko ne vidi. Viktori je prestala da puši pre mnogo godina, ali je cigareta bila dobar izgovor da ostane na trenutak sama. Za ta tri minuta, svi bi je ostavili na miru, dajući joj nekoliko sekundi da se koncentriše i pripremi za narednih šezdeset minuta, a za to vreme će morati da se pobrine za poslednje detalje oko revije, da proćaska sa bogatim i slavnim kupcima i da nekoliko intervjua novinama i televiziji. Namrštila se, povukla dim, želeći da uživa u ovom jednom jedinom trenutku mira. Četiri nedelje pre revije je radila osamnaest časova dnevno, a ipak, ovaj sledeći presudni sat će proleteti za sekund. Ubacila je opušak u polupraznu čašu šampanjca.

Pogledala je na sat – elegantni *bom & mersije* od nerđajućeg čelika, sa redom sitnih dijamanata oko brojčanika – i duboko udahнула. Bilo je deset do sedam. Do osam sati, kada poslednja manekenka prođe pistom i kada ona izađe da se pokloni publici, znaće svoju sudbinu za narednu godinu. Biće ili na samom vrhu; preživljavaće u sredini; ili će biti na samom dnu pokušavajući da povрати staru slavu. Znala je da ovom revijom puno rizikuje, ali je takođe znala da nije morala to da učini. Svaki drugi kreator bi nastavio sa istim onim modelima koji su ga i proslavili protekle tri godine, ali Viktori to jednostavno nije mogla. To je bilo previše lako. Nadala se da će večeras predstaviti modnoj industriji jednu novu stranu svog talenta, jedan novi način na koji bi žene mogle da se oblače. Ona je, sarkastično pomisli, ili heroj, ili budala.

Čim se pojavila iza vešalica sa odećom, priletele su joj tri asistentkinje, inteligentne mlade žene od dvadesetak godina, koje su radile skoro neu-morno kao i ona. Nosile su odeću iz nove kolekcije, fascikle i iste slušalice kao i pripadnici obezbeđenja, a na licu izraz paničnog straha.

Viktori se mirno nasmešila. „Lila“, reče, obraćajući se jednoj od devo-jaka, „da li su bubnjari na mestu?“

„Da, i Boni Biček, trač kolumnista, je pošizela – kaže da ima problema sa uhom i da moramo da je premestimo.“

Viktori je klimnula glavom. Boni Biček je imala oko milion godina i bila je kao one veštice u Grimovim bajkama – niko ih ne voli, ali ako je ne pozovete na reviju, imaćete negative kritike u štampi cele godine. „Stavi je na mesto Mov Binšli. Mov tako očajnički želi da bude viđena da joj neće smetati gde sedi. Ali uradi to brzo, pre nego što iko primeti.“

Lila klimnu glavom i otrča, dok su se dve preostale asistentkinje borile za njenu pažnju. „*Ekstra* želi da uradi intervju...“

„Kit Ričards dolazi, a nemamo gde da ga smestimo...“

„Nedostaju četiri para cipela...“

Viktori je brzo rešila ove probleme. „*Ekstra* ima dva minuta za inter-vju, otprati Kita u bekstejdž i zadržavaj ga tamo do poslednjeg minuta. Cipele su u kutiji ispod ogledala za šminkanje.“ Promenivši izraz lica u smiren, prišla je ekipi kanala *Ekstra*, koja je stajala u sredini gomile dobro-namernika, od kojih je svako hteo da joj se javi. Gracioznom stručnošću se provukla kroz gomilu, osećajući kao da lebdi van svoga tela, zastajku-jući da nekoga poljubi, da sa nekim progovori reč-dve i da se rukuje sa nečijom desetogodišnjom ćerkom, ozbiljnom i punom strahopoštovanja, čija majka je tvrdila da je ona iako tako mala, već velika obožavateljka.

Nadam se da će i posle revije biti moja obožavateljka, Viktori podru-gljivo pomisli, dozvoljavajući sebi jedan tren nesigurnosti.

Ipak, sledeće sekunde, nalazila se ispred ekipe *Ekstra* i mlada žena sa sitno kovrdžavom kosom joj je gurala mikrofon u lice. Viktori je pogledala izraz lica devojkice i pripremila se na najgore. Nakon šest godina intervjua, naučila je da prepozna u trenutku da li je novinar prijatelj ili neprijatelj, i dok je veći deo medija koji su se bavili zabavom bio jednako šarmantan i blagonaklon kao neka zvezda izašla iz mode, tu i tamo vam zapadne trula jabuka. Viktori je po njenom usiljenom osmehu punog prezira, ra-zumela da devojkica očigledno ima neki problem. Ponekad je razlog bio jednostavno taj da je šutnuo dečko, ali je često bio mnogo dublji: osećaj

da ste besni na ceo svet, jer u Njujorku nije onako lako uspeti, kao što su vas uveravali.

„Viktori“, mlada žena reče odlučno, dodajući, „ne smeta vam da vas zovem Viktori, zar ne?“. Izveštačeno kultivisan akcentat je značio da ova devojka očigledno smatra da je ona mnogo iznad sveta mode. „Imate četrdeset i dve godine“

„Četrdeset i tri“, Viktori je ispravi. „Još uvek slavim rođendane.“ Bila je u pravu – započinjanje intervjua pitanjem o godinama bio je čin otvorenog neprijateljstva.

„Niste udati i nemate dece. Da li je zaista vredno odreći se braka i dece zarad karijere?“

Viktori se nasmeja. Zašto jednu ženu, bez obzira na to šta postigne u životu, smatraju promašenom, ako se nije udala i rodila decu? Pitanje novinarka je bilo potpuno neumesno, u ovim okolnostima, i duboko uvredljivo, jer šta je ona znala o nepredvidljivim smicalicama života i njenoj borbi i žrtvovanju da bi došla do ovoga gde se sada nalazi – da bude međunarodno priznat modni kreator sa sopstvenom kompanijom – mnogo više od onoga što će ova neprijatna mlada žena ikad postići. Ali Viktori je znala da ne sme da se razbesni, jer bi to odmah dospelo na televiziju i u trač kolumne.

„Svako jutro kada se probudim“, Viktori je započela priču koju je mnogo puta ispričala novinarima (ali, izgleda da niko od njih to nije razumeo) „osvrnem se oko sebe i oslušnem. Sama sam i čujem... tišinu.“ Devojka je pogleda saosećajno. „Ali“, Viktori doda podignuvši jedan prst, „čujem... tišinu. I polako, ali sigurno, sreća počinje da se širi mojim telom. Radost. I ja sam zahvalna bogu na tome što sam nekako uspela da ostanem slobodna. Slobodna da mogu da uživam u svom životu i svojoj karijeri.“

Novinarka se nervozno nasmejala i povukla kosu.

„Biti žena umnogome znači lagati, zar ne?“ Viktori upita. „Lagati znači govoriti sebi da želiš stvari za koje ti društvo propoveda da bi trebalo da ih želiš. Žene misle da njihov opstanak ovisi o prilagođenosti. Ali za neke žene, prilagođenost znači smrt – smrt za dušu. Jer duša je“, reče ona „dragocena stvar. Kada živite u laži, povređujete svoju dušu.“

Devojka je sa čuđenjem pogledala Viktori, a zatim, mršteći se u znak slaganja sa njom, počela da odlučno klima glavom, kada ih iznenada prekinu jedna od Viktorinih asistentkinja, koja je uzbuđeno govorila u

slušalicu „Dženi Kejdin je ovde. Predviđeno vreme njenog dolaska je tri minuta...“

VENDI HILI JE NATAKLA NAOČARE na nos i izašla iz svog *kadilaka eskalejd*, gledajući u masu paparaca koji su opkoljavali njen auto. Bez obzira na to koliko puta se čovek nađe u ovoj situaciji, uvek ga iznenadi kako oni uvek uspeju da pronađu filmsku zvezdu. Paparaci mogu da namirišu zvezdu kao lovački psi. Uprkos tolikim godinama koliko je u filmskom biznisu, još uvek nije mogla da razume kako zvezde podnose ovaliku pažnju i znala je da nikad ne bi mogla (ili, što je još važnije, ne bi želela) da je ona podnosi. Naravno, u svom položaju, nije to ni morala. Bila je predsednik *Parador pikčersa*, jedna od najmoćnijih žena u filmskoj industriji, ali za fotoreportere je bila jednako interesantna isto kao i nečiji asistent.

Vendi okrenu leđa automobilu, nesvesno noseći sa sobom svoju *armani* jaknu. Ona je živela u crnim delovima odeće *armani* i brzo je shvatila da nije bila u šopingu dve godine. Ovo je verovatno bilo neoprostivo, s obzirom na to da joj je jedna od najboljih prijateljica modna kreatorka Viktori Ford. Trebalo je da se elegantno obuče za ovaj događaj, ali je došla pravo iz kancelarije i, pored troje dece i muža, koji je i sam ponekad dete, nešto je moralo da se žrtvuje, a to nešto je bilo moda. I teretana. I zdrava ishrana. Ma, baš me briga. Žena ne može da ima sve u životu. Najvažnije je da je došla i da je, kao što je obećala Viktori pre nekoliko meseci, dovela Dženi Kejdin.

Gomila fotoreportera se gurala uz sportski auto, kada je prišlo nekoliko članova obezbeđenja, trudeći se da zauzda oduševljenu hordu, koja se izgleda, iz časa u čas, povećavala. Dženin lični publicista, mlada žena neveselog izgleda, koja je bila poznata samo po svom imenu – Domino – pojavila se iz auta. Domino je imala samo dvadeset i šest godina, ali je imala onaj „ne kači se sa mnom“ stav koji bi čovek obično očekivao od neke „sirovine“ i hrapav glas koji bi vas naterao da pomislite da je doručkovala eksere. „Rekli su da se pomerite unazad“, zarezala je, preteći gledajući u gomilu.

A zatim se pojavila Dženi Kejdin. Ona je bila, Vendi pomisli, čak više bila očaravajući lepa uživo, nego na fotografijama, ukoliko je tako nešto uopšte i moguće. Fotografije su uvek pokazivale neku njenu asimetričnu crtu i činjenicu da joj je nos bio malo deblji pri vrhu. Ali uživo, ove mane

su izbrisane neopipljivim kvalitetom koji vas je nagonio da ne skidate oči sa nje. Kao da je posedovala neki svoj izvor energije koji je činio da ona prosto zrači iznutra i uopšte nije smetalo što je bila visoka samo sto šezdeset i pet santimetara, svetle kose, neizražene zlatnocrvene boje ne sasvim sazrelih jagoda.

Nasmešila se za fotografe, dok je Vendi za trenutak stajala sa strane, posmatrajući je. Ljudi koji nisu u ovom biznisu pitali su se kako je to kad poznaješ takvo stvorenje i pretpostavljali su da je zavist isključivala svaku mogućnost da sa takvom osobom budeš prijateljica. Ali Vendi je poznavala Dženi skoro petnaest godina, od vremena kada su obe ulazile u ovaj posao i, uprkos njenom novcu i slavi, nikada se ne bi menjala sa njom. Bilo je nečeg neljudskog u Dženi – ona nikada nije bila neumerena niti arogantna, neljubazna ni egoistična. Ali postojala je neka otuđenost u njoj, skoro kao da ne poseduje dušu. Dženi je bila jedna od njenih zvezda i Vendi je znala da je bliska sa njom onoliko koliko ijedna osoba može biti bliska sa Dženi. Ali Dženi joj nije bila prava prijateljica, onakva kao što su joj Viktorija i Niko O'Nili.

Obezbeđenje je uspelo da načini malo prostora ispred njih da bi mogle da pređu kratko rastojanje do otvora šatora. Dženi je nosila odelo braon boje, sa pantalonama čije su se nogavice blago širile pri kraju i šarenim sakoom, za koji je Vendi mislila, da je jedan od najboljih odevnih predmeta koje je ikada videla. Odelo je bilo iz Viktorine nove kolekcije i Vendi je znala da ga je Viktori kreirala posebno za Dženi i da je Dženi odlazila nekoliko puta u njen studio radi proba. Ali Viktori je bila u takvoj gužvi protekle tri nedelje da Vendi nije imala prilike da porazgovara sa njom o ovome ili o tome šta je ona mislila o Dženi. Ipak, mogla je da zamisli šta bi Vik rekla. Nameštajući dečiji izraz lica, rekla bi: „Znaš, Ven, Dženi je divna devojka. Ali ne bih baš rekla da je 'dobra'. Verovatno je više sračunata od nas – verovatno više i od Niko.“ A zatim bi se smejale, jer su se uvek slagale u tome da je Niko verovatno najviše sračunata žena u gradu. Ona je bila majstor u tome, a briljantna stvar u vezi sa Niko je bilo to što nikada niste mogli da opazite njene mahinacije. Sve što znate je da ste iznenada mrtvi.

Upravo je od Niko potekla ideja da se Dženi Kejdin dovede na Viktorinu modnu reviju, što je bilo tako očigledno, da je Vendi bila malo posramljena što se ona toga nije setila. „To će biti savršeno“, Niko je rekla na onaj mirni, kul način na koji je govorila, koji je činio da sve što izgovori

Štiklama do vrha

zvuči sasvim ispravno. „Dženi Kejdin je najveća filmska zvezda, a Viktori je najveća modna kreatorka. Uostalom“, ona dodade, „Dženi uglavnom nosi muške kreatore. Imam osećaj da se ispod tog sjaja krije feministkinja, naročito nakon njenog raskida sa Kajlom Ungerom“, reče Niko, imenujući zvezdu akcionih filmova koji je javno šutnuo Dženi u jednom noćnom tok-šou. „Ja bih se obratila njenoj feminističkoj strani, iako sumnjam da ćeš morati. Ona nema dobar ukus ni za muškarce ni za odeću.“

Naravno, Niko je bila u pravu i Dženi je bila oduševljena ovom prilikom da je oblači Viktori i da prisustvuje modnoj reviji, na kojoj će prisustvo Dženi doneti Viktori još više publiciteta. A sada, posmatrajući kako Dženi lagano prolazi kroz gomilu fotografa (ona je umela da obznani svoje prisustvo, pri tom izgledajući savršeno prirodno, kao da je ne fotografišu), Vendi se nadala da je pojavljivanje Dženi znak da će Viktorina revija biti uspešna. Iako to nikada nikome ne bi priznala, Vendi je bila prilično sujeverna, i nosila je, radi Viktori, svoje srećne gaćice – užasno iznošene bele *frut of d lum* gaćice, koje je igrom slučaja nosila kada je prvi put jedan od njenih filmova nominovan za Oskara pre pet godina.

Dženi je ušla u šator odmah iza Vendi. Spuštajući ruku pored tela, Vendi je brzo prekrstila prste za sreću. Nadala se da će Viktorina revija biti veličanstvena. Niko to nije zaslužio više od nje.

NEKOLIKO MINUTA KASNIJE, tačno u sedam i petnaest, potpuno nov, crn auto sa zatamnjenim staklima stao je na ulaz šatora na Šestoj aveniji. Vozač u odelu na pruge sa tamnom, zalizanom kosom je obišao automobil i otvorio vrata sa njene strane.

Niko O'Nili je izašla. Obučena u pantalone srebrne boje i kolonijalnu košulju, preko koje je imala zlatnocrvenkasti sako sa reverom od krzna koji je bio gotovo iste boje kao i njena kosa, ona je definitivno izgledala kao neko bitan. Niko je oduvek bila jedna od onih osoba koje jednostavno odišu značajem, zbog čega se drugi ljudi uvek pitaju ko su oni, i, na prvi pogled, zbog njene fenomenalne kose i glamurozne odeće, izgledala je kao filmska zvezda. Ako je pogledate izbliza, Niko nije bila lepa u tehničkom smislu. Ali ona je maksimalno iskoristila ono što poseduje, i, pošto samopouzdanje i uspeh stvaraju neku posebnu lepotu kod žene, opšte mišljenje je bilo da je Niko O'Nili bila izuzetno zgodna žena.

Ona je takođe bila veoma precizna. Znajući da Viktorina revija neće početi pre pola osam, ona je natempirala svoj dolazak tako da ne zakasni, ali takođe da provede minimalno vremena čekajući da revija počne. Kao glavni urednik časopisa *Bonfajer* (i jedna od najuticajnijih žena u štampanim medijima, prema časopisu *Tajm*), Niko O’Nili je imala zagarantovano mesto u prvom redu na bilo kojoj reviji kojoj je želela da prisustvuje. Ali kada sedite na tim mestima, koja su samo nekoliko santimetara odvojena od piste, vi niste ništa drugo do glineni golub. Fotografi i kamere bi rovali pistom kao svinje koje traže žirove i bilo ko je mogao jednostavno da vam priđe i ponudi vam bilo šta od pozivnica za žurku do zahteva za poslovnim sastankom ili sa jednostavnom željom da procaska sa vama. Niko je uvek mrzela ove situacije, jer joj ćaskanje jednostavno nije išlo od ruke, za razliku od Viktori, na primer, koja je za dva minuta mogla da zapodene razgovor sa čuvarom garaže o njegovoj deci. Kao posledica toga, ljudi su je uvek pogrešno smatrali snobom ili kučkom, i pošto nije imala govornički dar, Niko jednostavno nije mogla da objasni da ovo nije istina. Kada se susretne sa nekim oduševljenim, licem stranca željnog priče, Niko bi se ukipila, nesigurna u to šta ovaj stranac zaista želi i uverena da mu ona to sigurno neće moći da pruži. Ali kad se radilo o poslu i bezličnoj čitalačkoj publici bez lica, ona je briljirala. Znala je šta čitalačka publika želi – ono što ju je zbunjivalo bila je individualna publika.

Ovo je nesumnjivo bila jedna od njenih mana, ali sa četrdeset i dve godine, morala je da shvati da je beskorisno boriti se sa sobom i da je daleko lakše prihvatiti činjenicu da nisi savršena. Najbolje je bilo minimalizovati neprijatne situacije i nastaviti dalje. I tako, proveravajući koliko je sati i videvši da je sedam i dvadeset sedam, što znači da će biti na liniji vatre samo deset minuta, nakon čega će se svi usredsrediti na reviju, ona je pošla uza stepenice.

U trenutku su joj prišla dva fotoreportera koji su izgleda iskočili iza velike urne da bi je fotografisali. Od kad je postala glavni urednik cennjenog (i prašnjavog) časopisa *Bonfajer* pre šest godina, i pretvorila ga u trendi, bibliju pop kulture za zabavu, medije i politiku, fotografisali su je na svakom događaju na koji je išla. U početku, pošto nije bila sigurna šta bi trebalo da radi, pozirala je fotoreporterima, ali je ubrzo shvatila da joj nikada neće ići to da stojiš ispred baraža bliceva, u isto vreme pokušavajući da izgledaš makar malo prirodno (ili kao da uživaš u tome). Povrh svega, Niko nikada nije želela da padne u onu opasnu zabludu koja je

zatrovala čitav grad – da si neko i nešto samo ako te fotografišu. Videla je da se to događa mnogima iz njene branše. Ljudi počnu da misle da su zvezde i pre nego što su svesni toga, više se trude da budu zvezde nego da rade svoj posao. A tada počinje da im opada koncentracija i dobiju otkaz, kao što se skoro desilo jednom čoveku koga je znala, koji je zbog svega morao da se preseli u Montanu.

Od tada, niko više nije čuo za njega.

I tako, Niko je odlučila da, iako ne može da izbegne fotoreportere, ne mora ni da im pozira. Umesto toga, išla je svojim poslom, ponašajući se kao da fotoreporteri ne postoje. Kao rezultat toga, Niko O’Nili je na svakoj fotografiji u pokretu, dok hoda od automobila do pozorišta, odsečno marširajući niz crveni tepih, lice joj se obično vidi iz profila, jer ju je fotograf uhvatio dok je proletala pored njega. Naravno, ovo je prouzrokovalo nelagodan odnos sa štampom, i neko vreme, nazivali su je i kučkom. Ali godine doslednog ponašanja („Doslednost je deo uspeha“, govorila bi Niko) su se isplatile i sada je njeno odbijanje da pozira smatrano šarmantnom ekscentričnošću, definišućom crtom njene ličnosti.

Proletela je pored dva fotoreportera i kroz Francuska vrata gde je još više paparaca stajalo iza somotske trake. „Eno je Niko!“ neko bi sa uzbuđenjem povikao. „Niko! Niko O’Nili!“

To je sve tako smešno, Niko je razmišljala u sebi, ali ne u potpunosti neprijatno. U stvari, ona ih je viđala godinama i *Bonfajer* je kupovao fotografije od većine njih. Prijatno im se nasmešila u prolazu i odgovorila „Zdravo momci!“

„Hej, Niko, šta si obukla večeras?“ uzviknula je punačka žena sa kratkom plavom kosom, koja verovatno fotografiše ovu istu scenu preko dva deset godina.

„Viktor Ford“, odgovori joj Niko.

„Znala sam!“ žena zadovoljno reče. „Ona uvek nosi Ford.“

Veći deo publike je već bio u Paviljonu, velikom šatoru gde će se održati Viktorina revija, tako da je Niko bez problema prošla kroz somotsku traku. Unutar Paviljona situacija je bila potpuno drugačija. Osam redova sedišta se uzdizalo skoro do vrha šatora i direktno ispred piste nalazilo se još sedišta odvojenih niskom metalnom ogradom iza koje je stajalo stotine fotoreportera, boreći se da zauzmu što bolji položaj. Na samoj pisti, koja je bila prekrivena plastikom, scena je sličila ogromnoj koktel zabavi. U vazduhu je lebdela razdraganost, „vratili smo se u školu“ raspoloženje,

pošto su se ljudi, koji se nisu videli od poslednje velike žurke u Hemp-tonsu, međusobno pozdravljali kao da su bili razdvojeni godinama. Takvo raspoloženje je bilo zarazno, ali je Niko gledala na tu gužvu sa očajanjem. Kako će se probiti kroz tu vrevu?

Na trenutak je pomislila da ode, ali je brzo odbacila tu ideju. Viktori Ford joj je bila najbolja drugarica. Shvatila je da će morati da se progura kroz tu masu i nada se najboljem.

Kao da je osećala njen očaj, jedna mlada žena se iznenada stvori pored nje. „Zdravo, Niko“, ona veselo reče, kao da su stare drugarice. „Mogu li da te odvedem do tvog mesta?“ Niko je stavila svoje najbolje lice za žurke – ukočen, čudan osmeh – i predala svoju pozivnicu ovoj devojci, koja je krenula da se gura kroz gomilu ljudi. Jedan fotoreporter je podigao aparat i uslikao je, nekoliko ljudi koje je poznavala joj je veselo mahnulo rukom i proguralo se do nje da se rukuju ili da joj samo pošalju poljubac. Obezbeđenje se oštrim glasom obraćalo masi, pokušavajući bezuspešno da natera ljude da sednu. Nakon nekoliko minuta, Niko i njena pratnja su stigli do sredine piste, gde je Niko konačno ugledala svoje mesto. Na beloj kartici sa neobičnom bordurom koja je ista kao i etiketa Viktori Ford, bilo je odštampano njeno ime, Niko O’Nili.

Niko je zahvalno sela.

Istog trena se ispred nje stvori veliki broj fotoreportera koji su je fotografisali. Gledala je na drugu stranu piste, koja je izgledala mnogo organizovanija od dela gde je ona sedela – barem su svi zauzeli svoja mesta. Obasedišta sa njene leve i desne strane su još uvek bila prazna. Pogledavši u drugu stranu, uhvatila je pogled Lina Beneta, mogula u kozmetičkoj industriji i ona se nasmeja u sebi. Nije da on nije imao dobrog razloga da bude na modnoj reviji, naročito pošto su kozmetika, parfemi i moda tako isprepletani, već se radilo o tome da nije mogla da zamisli Lina, kao notornog mačo biznismena, kako se stvarno interesuje za žensku modu. On je verovatno ovde kako bi muvao manekenke, a to je bila razonoda kojoj je malo koji biznismen iz Njujorka mogao da odoli. On joj je mahnuo, a ona je podigla svoj program i klimnula mu glavom.

Uzdahnula je i nestrpljivo pogledala na sat. Bilo je skoro sedam i trideset sedam i osoblje još nije uklonilo plastični prekrivač sa piste – što je bio signal da će revija početi. Bacila je pogled na sedište sa svoje desne strane i bila srećna kad je pročitala da na kartici piše „Vendi Hili“, njena druga najbolja drugarica. Ovo je bilo divno – nije videla Vendi barem

Štiklama do vrha

mesec dana, od sredine leta, pre nego što su one otišle na odmor sa svojim porodicama. Vendi je otišla u Mejn, koji je novo popularno mesto za leto za filmadžije, jer tamo nema ništa da se radi i navodno je glavno da ste u prirodi. Ali, Niko je pretpostavila da nijedan holivudski insajder kome je stalo do sebe neće ni mrtav ući u kuću sa manje od šest kupatila i barem sa jednim ili dva člana osoblja, čak i u divljini severoistoka Amerike. Niko je svoju porodicu odvela na skijanje u Kvinstaun na Novom Zelandu, za koji je Simor, njen muž, rekao da je najudaljenija tačka od civilizacije koja se može zvati civilizacijom. Ipak, i tamo su uspeli da nalete na nekoliko poznanika, što samo dokazuje da, ma koliko daleko da otputujete, nikada ne možete zaista da pobegnute od Njujorka...

Ona se nervozno igrala sa programom, pretpostavljajući da uzrok ovog kašnjenja mora biti Dženi Kejdin, čije je mesto odmah pored Vendi, sa druge strane. Filmske zvezde su izgleda neophodno zlo modernog života, pomisli ona i bacajući pogled na ime na kartici sa svoje leve strane, iznenada se sledi.

Na kartici je pisalo „Kirbi Etvud“.

Brzo je sklonila pogled osetivši vrtoglavicu, osetivši se odjednom krivom, uzbuđenom i zbunjenom. Da li je ovo bila slučajnost ili je to urađeno sa namerom? Da li je neko znao za nju i Kirbija Etvuda? Ali to je bilo nemoguće. Ona sigurno nikome nije rekla i nije mogla da zamisli da bi Kirbi rekao nekome. Nije čak ni pomislila na njega barem mesec dana. Ali ugledavši njegovo ime, iznenada se vratiše sećanja na taj trenutak u toaletu u noćnom klubu *Bungalov 8*.

To je bilo pre tri meseca i ona se nije čula ni videla sa njim od tad. Kirbi Etvud je bio poznati maneken, koga je upoznala na after partiju koji je *Bonfajer* sponzorisaó. Stajala je sama za barom, kada joj je Kirbi prišao i osmehnulo joj se. Bio je tako zgodan, tako da nije ni obratila pažnju na njega, pomislivši da ju je pomešao sa nekim – nekim ko bi mogao da mu pomogne u karijeri. A tada, kada je sela za svoj VIP sto, gledajući na sat i pitajući se koliko brzo može da nestane, a da ne ispadne nekulturna, Kirbi je seo pored nje. Bio je zaista strašno fin i doneo joj je piće i nakon razgovora sa njim od oko pet minuta, počela je da zamišlja kako bi bilo spavati sa njim. Ona je pretpostavila da Kirbi ne bi bio zainteresovan, ali je za ženu bilo nemoguće da razgovara sa Kirbijem, a da ga ne poželi. Znala je da se nalazi na opasnoj teritoriji i ne želeći da rizikuje da se izblamira,

ustala je i otišla do kupatila. Kirbi je pošao za njom – pravo u kupatilo i pravo u kabinu toaleta!

Patetično zvuči, ali tih nekoliko minuta u toaletu spadaju među najbolje trenutke njenog života. Mislila je o tome nedeljama. Način na koji je njegova tamna kosa izgledala na njegovom čelu, koje je iste boje kao i njegove pune usne (boje bež trešnje, oivičene tamnijom linijom gde se usne susreću sa kožom, skoro kao da je stavio olovku za usta) i kako je osećala te usne svojim usnama. Meke i glatke i vlažne. (Njen muž, Simor, uvek je pućio usta i ljubio je suvim, malim poljupcima.) Njeno celo lice kao da je bio prekriveno tim usnama – noge su joj se bukvalno tresle – i nije mogla da veruje kako još uvek može tako da se oseća. U četrdeset drugoj godini! Osetila se kao tinejdžerka...

Hvala bogu, posle toga se ništa više nije dogodilo. Kirbi joj je dao svoj broj telefona, ali ga ona nikada nije pozvala. Bilo bi smešno imati vezu sa manekenom za donji veš. Naravno, barem polovina oženjenih muškaraca koji su bili šefovi u kompaniji *Spleč-Verner* imali su ljubavnice i većina njih se skoro i nije trudila da to sakrije. A ni ona nije krila činjenicu da je zgrožena njihovim ponašanjem...

Ali šta će da uradi sad na javnom mestu, izložena pogledima polovine Njujorka? Da li bi trebalo da se pretvara da ga ne poznaje? A šta ako on pomene ono veče? Ili još gore, šta ako se on toga ne seća? Viktori, koja je još uvek bila neudata, sigurno bi znala šta da uradi u ovakvoj situaciji – ona je verovatno u ovakvim situacijama sve vreme, ali Niko je četrnaest godina sa istim čovekom, a kada ste tako dugo sa jednim čovekom, izgubite sposobnost upravljanja romantičnim situacijama sa drugim muškarcima.

Ovo nije romantična situacija, ona strogo podseti samu sebe. Pozdraviće se sa Kirbijem kao da su obični poznanici (on joj i jeste samo poznanik), zatim će odgledati reviju i otići kući. Sve će biti savršeno normalno i nevino.

Ali tada se Kirbi pojavi ispred nje.

„Hej!“ uzviknu on, glasno i razdragano, kao da je više nego prijatno iznenađen što je vidi. Ona ga pogleda, planirajući da zadrži kul, nezainteresovan izgled lica, ali čim ga je ugledala, srce poče da joj udara jako i bila je sigurna da se osmehivala kao zaljubljena šiparica.

„Šta radiš ovde?“ upita on, sedajući do nje. Sedišta su bila toliko zbijena da nije postojao način da sedi pored njega, a da im se ruke ne dodiruju. Osetila je vrtoglavicu od uzbuđenja.

„Viktori Ford je moja najbolja drugarica.“